

Херсонський театр: Нетрадиційна Кайдашева

23-09-2018 09:41

Спочатку вона йшла в Херсонському театрі дуже довгий час у традиційному вигляді. Потім вона розпалась. Далі директор захотів її відновити і дав завдання молодому і перспективному режисеру Сергію Павлюку...

Але режисер не захотів обирати легкий і торований шлях та ставити її в оригіналі, традиційно, у такому вигляді до якого звикли чи не всі провідні театри країни. Він вирішив написати інсценізацію, адаптувати її до сучасного глядача і на це пішло більше п'яти років.

Про що йде мова? Мова йде про прем'єру вистави «Кайдаш&Sons» за мотивами чи не найпопулярнішого твору Івана Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я».

Скоро херсонці зможуть оцінити, що ж з цього вийшло, а наразі я поспілкувалась з **головним режисером театру Сергієм Павлюком** одразу після допрем'єрного показу...

- Чому саме «Кайдашева сім'я» чи пак вистава за її мотивами?

«Кайдашеву сім'ю» театр замовляв протягом п'яти років, але він замовляв класичний варіант, а я категорично проти класичного варіанту. Нафталінова вистава, яка була в репертуарі Херсонського театру та інших театрів України не відповідає, як на мене, і не розкриває повної картини повісті Івана Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я».

Це не дурна комедія з "дурними хохлами в шароварах", які один одного б'ють і сміються з цього. Це драма суспільства, це трагедія народу...

Глядач сьогодні відповідає повністю написаному Іваном Нечуєм-Левицьким ще 140 років тому, тобто нічого не змінилося: проблема в сім'ї, проблема батьків і дітей, проблема держави, як такої. Все, що написано там – актуально сьогодні.

- Чому ж тоді вирішили писати інсценізацію і переносити в сучасний час, якщо нічого не змінилося?

Мова, яка є там, як мінімум не сценічна, особливо для сприйняття молоддю. У нашому театрі є проблема – часто ми орієнтуємось на театрального глядача віком від 40-ка до 70-ти і втрачаємо такий сегмент, як молодь.

Тому за допомогою цієї роботи я спробував охопити вікову категорію від 16-ти до 35-ти років. Там багато сучасної музики, а також свіжа ідея драматургині Наталії Блок, яка перенесла події в наш час. Хоча це вже третій варіант інсценізації.

- А які ж інсценівки були до того?

Першу написав я, потім ми написали вдвох з Антоном Лисенком, де події відбуваються в Олешках, а потім ми врешті-решт підключили професійну драматургиню і перенесли події в Залізний Порт.

- Що кардинально змінили у інсценізації?

У Нечуя-Левицького була гора, яку ніхто не хотів розкопати, а у нас – це велика калюжа, яка є в кожному місті, в кожному селі...Наше українське бездоріжжя...У цій же калюжі й гине головний герой, батько родини – Кайдаш.

Як на мене, це дуже вдалий експеримент, хоча можливо він буде сприйнятий неоднозначно. Я відстоюю думку, що нафталіновий театр має піти у небуття, тому що Україна – це Європейська держава і ми маємо йти в ногу з часом, а не тягнути мертвих коней з минулого.

- Що за історія нетрадиційних стосунків, як можете прокоментувати?

У нас звільнилось декілька дівчат і я прийняв рішення – поставити замість дівчини хлопця. Таким чином ми підняли проблему нетрадиційних стосунків. Адже у нас війна, а ми боремось за права геїв на Майдані Незалежності...Тепер ця тема теж у нас піднімається.

- Які ще проблеми охопили у виставі?

Заздрості, руйнування сім'ї, батьків і дітей, нового покоління тощо... Ця вистава поставлена напевно більше про мене, аніж про всю Україну. У нас невістка із Західної України, тому ми називаємо її «бендерівкою» і це не значить, що ми її ображаємо, адже це є наші реалії...

Я сам себе так називаю, адже моя мати із Західної України. Унікальність театру, як на мене, у тому, що в самому процесі створення вистави можна, як віднімати, так і додавати проблеми. Забирати ті, які вже не актуальні і додавати нові. Хоча «Кайдашева сім'я» може бути вічною навіть у тому нафталіновому варіанті.

- Що означає фраза «якщо ми не засипемо цю калюжу, то москалі придуть і засиплять»?

Це зріз на сьогоднішній день. Ми прогавили Крим – могли прогавити і Херсон. Як би це не було боляче, але люди змирились з АТО і часом взагалі не знають, що відбувається. Як на мене в Херсоні театр дуже долучився до популяризації української культури.

Спілкувалась **Єлизавета ТАРАСОВА**

Фото Дениса Максимова